

lesz nagy és dicső, ha minden vidéki városban lesz önálló, a fővárostól független, alkotni tudó és akaró szellemi élet". Sok eredeti magyar színpadi munkát adott elő, mindig csak a munkát nézte s nem azt, hogy ki és mi a szerző. 1844 ápr. 1-én született Margittán, Bihar megyében. Atyja iparos volt. Színészi működését 1863-ban, Molnár György budai népszínházánál kezdte mint kardalos. 1867-ben rövid időre felhagyott a színészkedéssel s az Athenaeum nyomdai vállalatnál korrektor, majd a „Fővárosi Lapok” munkatársa lett. Hat év után ismét színész lett s többévi kóborlás után 1873-ban 1600 forint összetakarított tőkével Kecskeméten kezdte meg a „Szigetvári vértanúk” című drámával színigazgatói működését. Majd Szatmár, Máramaros-sziget, Sátoraljaújhely, Sárospatak, Miskolc, Szabadka, Kassa, Debrecen közönsége tapsol működésének. 1883 jún. 9-én nyitja meg a budai színikört. Váradai Antal „Buda ébredése” című prólogjával. Sikeres működése után Aradon, Temesvárott, Pozsonyban játszik, kitűnő társulatával. Temesvár városát valósággal a magyar színművészet végvárává tette. Megfordult Fiúméban, Triesztben is, dicsőséget szerezve a magyar művészetnek. Sok kitűnő magyar színésztehetséget fedezett fel. Medgyaszay Vilma, Pethes Imre, Környei Béla, Somló Sándor, Rózsa S. Lajos nála kezdték pályájukat. 1913 aug. 3-án tartotta utolsó előadását Budán. Nyugdíjba vonult, majd később a Haditermény Rt.-nál vállalt állást. Sok éven át buzgó tanácsosa volt a Színészegyesületnek, mely 1914 márc. 17-én dísztagjává választotta. A temesvári „Arany János Társaság” 1910-ben tüntette ki a tagsági oklevéllel. Szerkesztette a „Színházi Naptár”-t, a „Thália Emléklap”-ot. 1914-ben jelent meg Temesvárott „Régi dolgok régi színészeiről” című munkája. „Huszonhárom esztendő” címmel Temesvár huszonhárom esztendő, „A budai nyári színészet története” címmel pedig Buda nyári színészetének harmincesztendő történetét írta meg. Van egy színdarabja is: „Strikeoljunk-e vagy ne...” címmel. Ötvenesztendő színigazgatói jubileumát 1923 aug. 18-án ünnepelte a magyar közönség. Négy hónappal ezután 1923 dec. 13-án húnnya le örök álmra szeméit. A tabáni temetőben levő családi sírboltban temették el. Gazdag színészettörténeti hagyá-

tékát, mely három kötet kéziratból, 1139 színlapból és egy albumból áll, a Nemzeti Múzeum őrzi. Nagyértékű okmánytára ez a magyar színészet történetének s az irodalomnak is. Krecsányi Ignác pályája feledhetetlen a magyar színészet történetében. A magyar kultúra apostola, az irodalom forrőszívű rajongója volt. Méltó arra, hogy méltányolják és kövessék példáját a maiak is. Kell hogy mindnyájan olyan becsületes érzésű, nemesgondolkodású, hivatásukért önzetlenül rajongó munkásai legyenek — a legmostohább viszonyok mellett is — a színháznak, irodalomnak, a magyar kultúrának, mint Krecsányi Ignác volt. Hogy a magyar színigazgatók munkája nyomán élet fakadjon a magyar föld legkopárabb rögén is. Hogy minden cselekedetük hirdesse, terjessze, bizonyítsa a magyar irodalom, a magyar művészet erejét, hatalmát, szeplőtlen dicsőségét. (Serédi Jenő dr.)

Krecsányi Ignácné (Kiss Veron), színésznő, sz. 1855 szeptember 8-án, Aradon. Színésznő lett 1873 október 1-én, Kecskeméten, Krecsányi Ignác társulatánál. 1875 január 3-án ment férjhez. Pályája kezdetén elsőrangú operetténekesnő volt, később naiva, folytatólag szalonszubrett, végül szalonkomika lett. Mint elsőrendű színésznő működött azon városokban, amelyekben férje színigazgatóskodott. 1910 január 1-én nyugalomba vonult. 1926 november havában elhunyt férje több relikviáját részben a Színészegyesület, részben a Nemzeti Színház Múzeumának adományozta.

Krecsányi Katalin, színésznő. (Lásd: Jakabffy Gáborné.)

Krecsányi Sarolta, énekesnő, K. Ignác nővére, sz. 1849 jan. 26-án, Várpalotán, megh. 1908 ápr. 5-én, Budapesten. A pesti német színházban, Campilli balettmesternél primaballerinának készült, majd elszerződött Molnár Györgyhez, akinél elsőrendű táncosnő volt. Egy alkalommal a próbán Jakóbi Jakab karmester meghallotta énekelni, feltűnt neki gyönyörű althangja, felszólította az akkor 15 éves leányt, hogy játssza el az „Eljegyzés lámpafénynél” c. operett Lizi szerepét. A kisleány hajlott a szóra, betanulta a szerepét és első fellépéssel komoly sikert ért el. Ez időtől kezdve szorgalmasan tanult énekelni és csakhamar